

Bosna i Hercegovina
Federacija Bosne i Hercegovine
TUZLANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U TUZLI
Broj: 03 0 U 021076 20 U
Tuzla, 11.10.2021. godine

Kantonalni sud u Tuzli, prilikom nejavnog rješavanja, sudija pojedinac Amira Ferizbegović, uz sudjelovanje zapisničara Sadete Hadžismajlović, u upravnom sporu pokrenutom po tužbi tužioca I.K. iz T., zastupan po punomoćniku Mirzi Hrustiću, advokatu iz Tuzle, protiv rješenja tuženog Federalnog zavoda za penzijsko i invalidsko osiguranje Mostar, broj FZ3/2/2-35-1-879-14/17 MB/OB: ... od 14.12.2020. godine, u upravnoj stvari prijave i odjave osiguranja, dana 11.10.2021. godine donio je slijedeću:

P R E S U D U

I- Tužba SE UVAŽAVA, pa se pobijano rješenje bliže opisano u uvodu presude PONIŠTAVA i stvar

r j e š a v a:

Žalba tužioca od 13.13.2020. godine, izjavljena protiv prvostepenog rješenja Federalnog zavoda za penzijsko i invalidsko osiguranje – Kantonalna administrativna služba Tuzla broj FZ6/2/1-35-14-47639-22/16 MB/OB: ... od 20.02.2020. godine, SE UVAŽAVA, pa se prvostepeno rješenje MIJENJA i r j e š a v a:

Tužiocu I.K. iz T., odobrava se prijava i odjava osiguranja za period od 08.05.1991. do 02.07.2001. godine.

Tuženi je dužan tužiocu naknaditi troškove upravnog spora u iznosu od 420,00 KM u roku od 30 dana od dana prijema ove presude, pod prijetnjom izvršenja.

Sa opredjeljenim troškovima preko dosuđenih tužilac se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Protiv osporenog rješenja bliže opisanog u uvodu presude, kao konačnog u upravnom postupku, tužilac je putem navedenog punomoćnika, dana 28.01.2021. godine, ovom sudu podnio dozvoljenu i blagovremenu tužbu za pokretanje upravnog spora.

Iz navoda tužbe slijedi da se osporeni akt pobija zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, te nepravilne primjene materijalnog prava.

Tužbom se predlaže da se tužba uvaži, poništi osporeno i prvostepeno rješenje Federalnog zavoda za penzijsko i invalidsko osiguranje Mostar broj FZ6/2/1-35-14-47639-22/16 MB/OB: ... od 20.02.2020. godine.

Tužilac traži troškove postupka koji se sastoje od naknade za sastav tužbe od 27.01.2021. godine i za sastav tužbe od 04.06.2018. godine u iznosima od po 240,00 KM i naknade za sastav žalbe po punomoćniku u iznosu od 240,00 KM. Ukupno troškovi iznose 720,00 KM.

Tuženi je u odgovoru na tužbu predložio da se tužba odbije kao neosnovana.

Tužba je osnovana.

Nakon što je razmotrio tužbu, odgovor na tužbu i sve upravne spise, sud je ispitao zakonitost osporenog rješenja, pa je cijeneći zahtjev, navode i razloge istaknute u tužbi i odgovoru na tužbu, te s tim u vezi odlučne činjenice, dokaze i podatke iz predmetnih upravnih spisa, i odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Iz sadržaja spisa upravnog predmeta slijedi da je osporenim aktom odbijena žalba tužioca izjavljena protiv prvostepenog rješenja Federalnog zavoda za penzijsko i invalidsko osiguranje – Kantonalna administrativna služba Tuzla broj FZ6/2/1-35-14-47639-22/16 MB/OB: ... od 20.02.2020. godine, kao neosnovana.

Iz činjenica predmeta slijedi: da je postupak za utvrđivanje staža osiguranja u smislu odredaba člana 142. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju („Službene novine Federacije BiH“, broj 29/98, 49/00, 32/01, 73/05, 59/06, 4/09 i 55/12), pokrenut po zahtjevu „GPP Banovići“ d.o.o. za građevinarstvo i promet Banovići podnešenog dana 26.10.2016. godine, nakon čega je prvostepeni organ, ranijim rješenjem od 28.03.2017. godine donio rješenje kojim se I.K. iz T., ne odobrava prijava i odjava osiguranja za period od 08.05.1991. do 02.07.2001. godine; da je na pomenuto rješenje „GPP Banovići“ d.o.o. za građevinarstvo i promet Banovići izjavio žalbu tuženom koji je ranijim rješenjem od 16.04.2018. godine žalbu odbio kao neosnovanu, a tužilac je pokrenuo upravni spor i ishodovao presudu Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 U 017844 18 U od 19.09.2018. godine, kojom se tužba uvažava, osporeno rješenje tuženog od 16.04.2018. godine i prvostepeno rješenje od 28.03.2017. godine poništavaju i predmet vraća prvostepenom organu na ponovno rješavanje.

U ponovnom postupku prvostepeni organ, u izvršenju presude, nakon izvedenih dokaza i njihove ocjene je utvrdio: da je tužilac rođen ... godine; da u bazi podataka matične evidencije ne postoje registrovani podaci o stažu osiguranja za period od 08.05.1991. godine do 02.07.2001. godine; da je uz zahtjev priložen zapisnik o sudskoj nagodbi sastavljen kod Općinskog suda u Banovićima broj P-993/95 od 02.07.2001. godine zaključen između tužioca i „GPP Banovići“ d.o.o. za građevinarstvo i promet Banovići u kojoj se između ostalog u tački 2. iste, „GPP Banovići“ kao tuženi obavezuje da tužiocu poveže sav radni staž tj. da izvrši uplatu doprinosa za PIO na ime tužioca, na račun Fonda PIO zaključno sa 02.07.2001. godine i to u iznosu koji utvrdi DF PIO BiH. Dalje u prvostepenom rješenju se navodi da, obzirom da predmetom sudske nagodbe mogu biti samo oni građansko-pravni odnosi koji mogu biti predmetom raspravljanja i odlučivanja u parnici i koji su uređeni dispozitivnim normama, tako da njima stranke mogu raspolagati, prvostepeni organ zaključuje da u tom smislu predmet sudske nagodbe ne mogu biti statusni odnosi, iz kojih razloga smatra da sudska nagodba zaključena između tužioca i „GPP Banovići“ je u suprotnosti sa Zakonom o PIO/MIO i Zakonom o matičnoj evidenciji o osiguranicima i korisnicima prava iz PIO, iz čega slijedi da je ista neprovodiva u smislu odredbi člana 3. stav 2. i člana 302. stav 4. Zakona o parničnom postupku, te da ne obavezuje tuženog. Prvostepeni organ navodi da je dostavljena odluka „GPP Banovići“ d.o.o. za građevinarstvo i promet Banovići broj 104/2-I/2008 od 26.02.2008. godine kojom se u skladu sa navedenom sudskom nagodbom tužiocu uspostavlja radno pravni status počev od 01.05.1991. godine do 02.07.2001. godine, uplatnica „GPP Banovići“ za primatelja – tuženog od 06.09.2013. godine, kao uplata na ime doprinosa po sudskoj nagodbi, kopija radne knjižice sa upisanim stažom na strani 10 i 11 “GPP Banovići“ od 30.12.1999. do 02.07.2001. godine; da su svi dokazi koje je dostavio tužitelj doneseni u skladu sa pomenutom sudskom nagodbom, pa prvostepeni organ cijeneći odredbe člana 142. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju i odredbe člana 26. Zakona o matičnoj evidenciji o osiguranicima i korisnicima prava iz penzijskog i invalidskog osiguranja („Službene novine FBiH“, broj 42/04)

zaključuje da tužilac nije dostavio ni jedan dokaz da se u periodu od 08.05.1991. godine do 02.07.2001. godine nalazio u radnom odnosu, dakle niti jedan dokaz koji datira iz pomenutog perioda, iz kojih razloga, na osnovu svega iznešenog odbija zahtjev tužioca za utvrđivanje početka i prestanka osiguranja za period od 08.05.1991. do 02.07.2001. godine.

Tužilac je izjavio žalbu na pomenuto rješenje.

Tužena strana je osporenim aktom žalbu tužioca odbila kao neosnovanu, smatrajući da je prvostepeno rješenje pravilno i na zakonu zasnovano.

Imajući u vidu navedeno, ovaj sud je zaključio da je tužba osnovana i da su tuženi i prvostepeni organ prilikom donošenja rješenja nepravilno primijenili materijalno pravo.

Naime, odredbama člana 142. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju („Službene novine Federacije BiH“, broj 29/98, 49/00, 32/01, 73/05, 59/06, 4/09 i 55/12), propisano je, *da kada se ne raspolaže podacima o penzijskom stažu registrovanom u matičnoj evidenciji penzijski staž će se utvrditi na osnovu slijedeće dokumentacije: radne knjižice, pravosnažnog rješenja o penzijskom stažu, rješenja o prijemu u radni odnos, rješenja o rasporedu na radno mjesto i prestanku radnog odnosa, obavještenja o plati i stažu osiguranja, prepisa ličnog kartona o zdravstvenom osiguranju i drugih odgovarajućih dokumenata.*

U konkretnom slučaju prvostepeni organ je utvrdio da je uz zahtjev priložen zapisnik o sudskoj nagodbi sastavljen kod Općinskog suda u Banovićima broj P-993/95 od 02.07.2001. godine zaključen između tužioca i „GPP Banovići“ d.o.o. za građevinarstvo i promet Banovići u kojoj se između ostalog, u tački 2. iste, „GPP Banovići“ kao tuženi obavezuje da tužiocu poveže sav radni staž tj. da izvrši uplatu doprinosa za PIO na ime tužioca, na račun Fonda PIO zaključno sa 02.07.2001. godine, da je dostavljena odluka „GPP Banovići“ d.o.o od 26.02.2008. godine, kojom se u skladu sa navedenom sudskom nagodbom, tužiocu uspostavlja radno pravni status počev od 01.05.1991. godine do 02.07.2001. godine, uplatnica „GPP Banovići“ za primatelja – tuženog od 06.09.2013. godine, kao uplata na ime doprinosa po sudskoj nagodbi, zatim kopija radne knjižice sa upisanim stažom tužiocu od 30.12.1999. do 02.07.2001. godine.

S obzirom da je pomenuti poslodavac, u skladu sa nagodbom sastavljenom kod Općinskog suda u Banovićima, tužiocu izvršio isplatu plata i uplatu doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje, i to za sav sporni period za koji je tužilac podnio zahtjev za prijavu i odjavu osiguranja, tj. za period od 08.05.1991. do 02.07.2001. godine, sud smatra da je prvostepeni organ u pomenutoj sudskoj nagodbi imao dovoljan zakonski osnov da usvoji kao osnovan takav zahtjev tužioca, jer se sudska nagodba u konkretnom slučaju smatra drugim odgovarajućim dokumentom iz člana 142. Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju.

Ovo stoga što, shodno odredbama člana 87. Zakona o parničnom postupku (“Službene novine Federacije BiH” broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), stranke mogu zaključiti nagodbu o predmetu spora u toku cijelog postupka (sudska nagodba), i što, prema odredbama člana 91. istog Zakona, sudska nagodba ima snagu izvršnog naslova, te što se, shodno odredbama člana 92. istog Zakona, sudska nagodba može pobijati samo tužbom, i to ako je zaključena u zabludi ili pod uticajem prinude ili prevare, a da se takva tužba može podnijeti u roku od tri mjeseca od dana saznanja za razloge pobijanja, a najkasnije u roku od pet godina od dana zaključenja sudske nagodbe.

U konkretnom slučaju nagodba je postignuta u pogledu plata i doprinosa za penzijsko i invalidsko osiguranje za vremenski period za koji je tužiocu bio prestao radni odnos kod poslodavca, zbog čega se na taj predmet ne mogu primijeniti ograničenja iz člana 3. Zakona o parničnom postupku, na koja se pozivaju prvostepeni organ i tužena strana, jer se ne radi o

zahtjevima o kojima stranke ne mogu slobodno raspolagati u parničnom postupku, niti o zahtjevima koja su protivna prinudnim propisima.

S tim u vezi sud posebno ističe da je Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o penzijskom i invalidskom osiguranju („Službene novine Federacije BiH“, broj 59/06), donesenim dana 04.10.2006. godine, u članu 3. propisano, da se „u članu 101. iza stava 1. dodaju se novi st. 2. i 3. koji glase: *“Osiguranik, odnosno lica iz člana 60. Zakona, imaju pravo tužbom pred nadležnim sudom pokrenuti postupak protiv poslodavca ukoliko poslodavac ne uplati doprinos za penzijsko i invalidsko osiguranje u skladu sa Zakonom. Lica osigurana u određenim okolnostima iz čl. 14. i 15. Zakona imaju pravo iz stava 2. ovog člana prema obveznicima obračuna i uplate doprinosa.”*

S obzirom da ni tužena strana nije uočila i otklonila nedostatke koji se navode u ovoj presudi, na osnovu odredaba člana 12. tačka 2. i 4. i člana 36. stav 1., 2. i 3. Zakona o upravnim sporovima (“Službene novine Federacije BiH”, broj 9/05), te s obzirom da su oba upravna akta donesena na osnovu nepravilnog zaključka i pogrešne primjene materijalnog prava iz potpuno i pravilno utvrđenog činjeničnog stanja, sud je sam riješio upravnu stvar, na način bliže opisan u izreci, cijeneći da je vraćanje predmeta tuženom, u ovakvoj procesnoj situaciji, suvišno i neekonomično.

Odluka o troškovima upravnog spora zasnovana je na odredbama člana 55. Zakona o upravnim sporovima, u vezi sa članom 386. stav 1. i 387. Zakona o parničnom postupku (“Službene novine Federacije BiH” broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), a odnose se na troškove sastava tužbe po punomoćniku advokatu, što po odredbama člana 19. stav 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službene novine Federacije BiH“ broj 22/04), iznosi 240,00 KM, i na troškove sastava žalbe u upravnom postupku, što po odredbama člana 18. tačka 6. iste Tarife, iznosi 180,00 KM, što sve ukupno iznosi 420,00 KM.

Tužilac se odbija sa zahtjevom za naknadu troškova, koji se odnose na sastav tužbe od 04.06.2018. godine, u kojoj je donešena presuda u kojoj je tužilac odbijen sa troškovima, a ista je pravosnažna.

Zapisničar:
Sadeta Hadžismajlović, s.r.

Sudija:
Amira Ferizbegović, s.r.

POUKA: Protiv ove presude nije dozvoljena žalba.

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 03 0 U 021076 21 Uvp
Sarajevo, 07.09.2023. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sutkinja Bajrović Aide kao predsjednice vijeća, Brković-Mujagić Silvane i Mahić Samardžić Amele, kao članica vijeća, te Isanović-Rotić Sanite, kao zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja I.K. iz T., kojeg zastupa opunomoćenik Hrustić Mirza, odvjetnik iz Tuzle, protiv akta broj: FZ3/2/2-35-1-879-14/17 MB(OB: ... od 14.12.2020. godine, tuženog Federalnog zavoda za mirovinsko i invalidsko osiguranje, Mostar, u upravnoj stvari prijave i odjave mirovinskog osiguranja, odlučujući o zahtjevu tuženog za izvanredno preispitivanje sudske odluke, podnesenom protiv presude Kantonalnog suda u Tuzli broj: 03 0 U 021076 20 U od 11.10.2021. godine, na nejavnoj sjednici održanoj 07.09.2023. godine, donio je sljedeću:

P R E S U D U

Zahtjev za izvanredno preispitivanje sudske odluke se odbija.
Odbija se zahtjev tuženog za naknadu troškova postupka.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Bihaću, broj 03 0 U 021076 20 U od 11.10.2021. godine (u daljem tekstu: sudska presuda), uvažena je tužba tužitelja, poništeno je osporeno rješenje tuženog organa, broj i datum naveden u uvodu ove presude, te je žalba tužitelja podnesena na prvostupanjsko rješenje uvažena, a prvostupanjsko rješenje Federalnog zavoda za mirovinsko i invalidsko osiguranje - Kantonalna administrativna služba Tuzla (u daljem tekstu: prvostupanjski organ), broj FZ6/2/1-35-14-47639-22/16 MB/OB: ... od 20.02.2020. godine (u daljem tekstu: prvostupanjsko rješenje) je preinačeno. Ožalbenim prvostupanjskim rješenjem odbijen je zahtjev tužitelja za utvrđivanje početka i prestanka osiguranja za razdoblje od 08.05.1991. do 02.07.2001. godine, dok je preinačavanjem od strane suda udovoljeno zahtjevu tužitelja na način da se tužitelju odobrava prijava i odjava osiguranja za razdoblje od 08.05.1991. do 02.07.2001. godine, uz obvezu tuženog da tužitelju naknadi troškove upravnog spora u iznosu od 420,00 KM.

Protiv pobijane presude prvostupanjskog suda tuženi je blagovremeno podnio zahtjev za izvanredno preispitivanje zbog povrede federalnog zakona ili drugog federalnog propisa ili zbog povrede pravila federalnog zakona o postupku koja je mogla biti od uticaja na rješenje stvari putem kantonalnog suda. U zahtjevu tužitelj navodi da je sud nezakonito uvažio tužbu, jer prema mišljenju tuženog sudska nagodba zaključena kod Općinskog suda u Banovićima ne predstavlja izvršni naslov (uvjet) za uspostavljanje radno pravnog statusa i uvezivanje staža za tužitelja od 08.05.1991. do 02.07.2001. godine, dok tužitelj nije dostavio valjanu pravnu dokumentaciju na temelju koje bi se utvrdio i evidentirao početak osiguranja tužitelja sa 08.05.1991. godine i prestanak sa 02.07.2001. godine. S tim u vezi, tuženi smatra da je nepravilna i nezakonita i sudska odluka o dosuđenoj naknadni troškova postupka za tužitelja, te da je sveukupno na navedeni način povrijeđena odredba članka 34 Zakona o upravnim sporovima, zbog čega se traži izvanredno preispitivanje, te preinačenje sudske presude na način da se tužba odbije.

U odgovoru na zahtjev za izvanredno preispitivanje sudske odluke tužitelj je osporio osnovanost zahtjeva, potražujući troškove za sastav odgovora na zahtjev na izvanredno preispitivanje sudske odluke po odvjetniku u iznosu od 360,00 KM, uz troškove sudske takse.

Ovaj Sud je na temelju članka 45 Zakona o upravnim sporovima („Službene novine F BiH“ broj 9/05) ispitao zakonitost pobijanog rješenja u granicama zahtjeva i povreda propisa iz članka 41 stavak 2 tog Zakona, pa je odlučio kao u izreci ove presude iz sljedećih razloga:

U ovoj pravnoj stvari prvostupanjski organ je odbio zahtjev tužitelja za utvrđivanje početka i prestanka osiguranja za razdoblje od 08.05.1991. do 02.07.2001. godine, a na temelju utvrđenog činjeničnog stanja navedenog u obrazloženju prvostupanjskog rješenja: da je tužitelj rođen ... godine; da u bazi podataka matične evidencije ne postoje registrirani podaci o stažu osiguranja za razdoblje od 08.05.1991. godine do 02.07.2001. godine; da je uz zahtjev priložen zapisnik o sudskoj nagodbi Općinskog suda u Banovićima broj P-993/95 od 02.07.2001. godine, nagodba koja je zaključena između tužitelja i „GPP Banovići“ d.o.o. za građevinarstvo i promet Banovići, u kojoj se, između ostalog, u točki 2. obvezuje „GPP Banovići“ kao tuženi poslodavac da tužitelju poveže sav radni staž, odnosno da izvrši uplatu doprinosa za MIO/PIO na ime tužitelja na račun Fonda MIO/PIO, zaključno sa 02.07.2001. godine i to u iznosu koji utvrdi Fond MIO/PIO F BiH. Nadalje u prvostupanjskom rješenju stoji kako predmetom sudske nagodbe mogu biti samo oni građansko-pravni odnosi koji mogu biti predmetom raspravljanja i odlučivanja u parnici i koji su uređeni dispozitivnim normama, tako da njima stranke mogu raspolagati, pa prvostupanjski organ zaključuje da u tom smislu predmet sudske nagodbe ne mogu biti statusni odnosi. S tog razloga prvostupanjski organ smatra da je sudska nagodba zaključena između „GPP Banovići“ i tužitelja u suprotnosti sa Zakonom o MIO/PIO i Zakonom o matičnoj evidenciji o osiguranicima i korisnicima prava iz MIO/PIO, iz čega slijedi da je ista neprovođiva u smislu odredbi članka 3 stavak 2 i članka 302 stavak 4 Zakona o parničnom postupku, te da ne obvezuje tuženog. Prvostupanjski organ navodi da ostali dokazi tužitelja: odluka „GPP Banovići“ d.o.o. za građevinarstvo i promet Banovići broj 104/2-I/2008 od 26.02.2008. godine, kojom se sukladno navedenoj sudskoj nagodbi tužitelju uspostavlja radno pravni status počev od 01.05.1991. godine do 02.07.2001. godine, uplatnica „GPP Banovići“ za primatelja – tuženog od 06.09.2013. godine, kao uplata na ime doprinosa po sudskoj nagodbi i kopija radne knjižice sa upisanim stažom na strani 10 i 11 “GPP Banovići“ od 30.12.1999. do 02.07.2001. godine, nisu dokazi koje je tužitelj prema odredbama članka 142 Zakona o mirovinskom i invalidskom osiguranju i članka 26 Zakona o matičnoj evidenciji o osiguranicima i korisnicima prava iz mirovinskog i invalidskog osiguranja („Službene novine F BiH“, broj 42/04) trebao dostaviti kao osnov za svoj zahtjev za utvrđivanje i prestanak osiguranja za razdoblje od 08.05.1991. godine do 02.07.2001. godine.

Tuženi organ je odbio žalbu tužitelja podnesenu na prvostupanjsko rješenje, u cijelosti preuzimajući utvrđenje prvostupanjskog organa, kao i pravno tumačenje odredbe članka 142 Zakona o mirovinskom i invalidskom osiguranju F BiH, prema kojem se mirovinski staž utvrđuje prema sljedećoj dokumentaciji: radnoj knjižici, pravosnažnom rješenju o mirovinskom stažu, rješenju o prijemu u radni odnos, rješenju o rasporedu na radno mjesto i prestanku radnog odnosa, obavještenju o plaći i stažu osiguranja, prepisu osobnog kartona o zdravstvenom osiguranju i drugim odgovarajućim dokumentima. Tuženi organ, jednako kao i prvostupanjski organ, smatra da sudska nagodba o povezivanju staža tužitelja za predmetno razdoblje ne može biti osnov za utvrđivanje mirovinskog staža (osiguranja) tužitelja, jer nije predviđena u citiranoj zakonskoj odredbi kao dokumentacija prema kojoj se mirovinski staž utvrđuje.

Suprotno zauzetom stavu prvostupanjskog organa i tuženog, sud je nakon detaljne analize obrazloženja organa uprave zauzeo pravni stav da se sudska nagodba o povezivanju staža tužitelja za predmetno razdoblje može smatrati drugim odgovarajućim dokumentom iz članka 142 Zakona o mirovinskom i invalidskom osiguranju, kako to doslovno navedeni članak i predviđa. Sudska presuda polazi prije svega od dokaza provedenih u upravnom postupku prvog i drugog stupnja, pa se navodi da je: tužitelj uz zahtjev za utvrđivanje mirovinskog staža priložio zapisnik o sudskoj nagodbi sastavljen kod Općinskog suda u Banovićima, broj P-993/95 od 02.07.2001. godine, zaključen između „GPP Banovići“ d.o.o. za građevinarstvo i promet Banovići i tužitelja, u kojoj se između ostalog, u točki 2. „GPP Banovići“ kao tuženi obvezuje da tužitelju poveže sav radni staž, odnosno da izvrši uplatu doprinosa za MIO/PIO na ime tužitelja na račun Fonda MIO/PIO, zaključno sa 02.07.2001. godine; dalje se u presudi navodi je dostavljena i odluka „GPP Banovići“ d.o.o. od 26.02.2008. godine, kojom se sukladno navedenoj sudskoj nagodbi tužitelju uspostavlja radno pravni status počev od 01.05.1991. godine do 02.07.2001. godine; navodi se i da je dostavljena i uplatnica „GPP Banovići“ za primatelja – tuženog od 06.09.2013. godine, kao uplata na ime doprinosa po sudskoj nagodbi; na koncu se navodi i da je dostavljena i kopija radne knjižice sa upisanim stažom tužitelju od 30.12.1999. do 02.07.2001. godine. Na temelju pobrojanih dokaza, ocjenjenih od strane prvostupanjskog i tuženog organa, sud je zaključio da je nesporno da je poslodavac tužitelju izvršio isplatu plaća i uplatu doprinosa za mirovinsko i invalidsko osiguranje i to za svo razdoblje za koje je tužitelj u ovoj upravnoj stvari podnio zahtjev za prijavu i odjavu osiguranja, točnije za razdoblje od 08.05.1991. do 02.07.2001. godine, zbog čega sud smatra da je prvostupanjski organ u ovom slučaju imao dovoljan činjenični i zakonski osnov da usvoji kao osnovan predmetni zahtjev tužitelja. Također, sud je po pitanju stavova prvostupanjskog i tuženog organa o nemogućnosti zaključenja sudske nagodbe, kao i nemogućnosti izvršenja kod tuženog zaključene sudske nagodbe, dao obrazloženje svog suprotnog stajališta, pozivanjem na članak 87 Zakona o parničnom postupku (“Službene novine Federacije BiH” broj 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), prema kojem stranke mogu zaključiti nagodbu o predmetu spora tijekom cijelog postupka (sudska nagodba) i na članak 91 tog Zakona, prema kojem sudska nagodba ima snagu izvršnog naslova. Na koncu, sud je zaključio da doprinosi iz mirovinskog i invalidskog osiguranja ne predstavljaju zahtjeve o kojim stranke ne mogu slobodno raspolagati u parničnom postupku, jer se radi o osobnim pravima tužitelja, u prilog čemu idu i novija zakonska rješenja i to Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o mirovinskom i invalidskom osiguranju („Službene novine Federacije BiH“, broj 59/06), donesenim 04.10.2006. godine, gdje je u članku 3 propisano da se osiguranik, odnosno osobe iz članka 60 Zakona, imaju pravo tužbom pred nadležnim sudom pokrenuti postupak protiv poslodavca ukoliko poslodavac ne uplati doprinos za mirovinsko i invalidsko osiguranje, sukladno Zakonu.

Prema iznesenom stanju, točnije danom obrazloženju suda, zahtjev za izvanredno preispitivanje sudske odluke je neosnovan.

Tužitelj je od organa uprave tražio utvrđivanje staža osiguranja, radi ostvarivanja svog prava iz mirovinskog i invalidskog osiguranja. Osnov za utvrđivanje mirovinskog staža (staža osiguranja) tužitelju je bila sudska nagodba, koja prema članku 91 Zakona o parničnom postupku ima snagu izvršnog naslova, iz čega proizilazi dužnost organa uprave provođenja predmetne sudske nagodbe, sve dok je na snazi, jednako kao i svake druge sudske odluke. Ne postupanje i neprovođenje sudske odluke, u koje odluke spada i sudska nagodba, predstavlja izvor pravne nesigurnosti, kao i negaciju vladavine prava, što državni organi uprave, jednako kao i sudovi, ne mogu podržati u svojim postupcima i odlukama. Prema tome, kako je nesporno utvrđeno u provedenom upravnom postupku prvog i drugog stupnja da je sudskom nagodbom za tužitelja utvrđena činjenica uvezivanja radnog staža za traženo predmetno razdoblje, kako je poslodavac tužitelja, postupajući po sudskoj nagodbi, donio odluku o uvezivanju staža za tužitelja i izvršio isplatu plaća i uplatu doprinosa u Fond za MIO/PIO na ime tužitelja, a kako

prema članku 142 Zakona o mirovinskom i invalidskom osiguranju F BiH („Sl.novine F BiH“, br. 29/98, 49/00, 32/01, 73/05, 59/06, 4/09 i 55/12) podaci za utvrđivanje mirovinskog staža mogu da se utvrđuju i iz drugih odgovarajućih dokumenata, to jasno proizilazi da je sudska presuda kojom se utvrđuje takav (nesporni) staž osiguranja za tužitelja, pravilna i zakonita odluka.

Točno je da su izmjene i dopune Zakona o mirovinskom i invalidskom osiguranju, koje se odnose na pravo na podnošenje tužbe za uplatu doprinosa za MIO/PIO, donesene 2006. godine, dok je predmetna sudska nagodba zaključena 02.07.2001. godine. Međutim, tužitelj je imao pravo u cilju ostvarivanja svojih građanskih prava, kakva su i prava iz mirovinskog i invalidskog osiguranja, ustati tužbom i ishodovati sudsku odluku u parnici, odnosno zaključiti sudsku nagodbu i mimo navedenih zakonskih izmjena. U prilog tomu govori i Odluka u meritumu Ustavnog suda BiH, broj AP 311/04 od 22.04.2005. godine, kojom je utvrđeno pravo uposlenika/radnika na aktivnu legitimaciju radi ostvarivanja prava na uplatu doprinosa sudskim putem, a kojom citiranom ustavnim odlukom je istovremeno utvrđena povreda prava uposlenika/radnika na pravo na pravično suđenje od strane sudova koji su odbili raspravljati po zahtjevu tužitelju na utvrđivanje obveze poslodavca na uplatu doprinosa. Ova odluka Ustavnog suda BiH istovremeno govori i o tome da je stav organa uprave, prema kojem se kod doprinosa ne radi o pravu o kojem stranke mogu raspravljati u parnici, u cijelosti proizvoljan, suprotan stavu i mišljenju Ustavnog suda BiH, te u biti predstavlja onemogućavanje konačnog ostvarivanja prava tužitelja koja su utvrđena u sudskom postupku sudskom nagodbom.

Neosnovani su i navodi iz zahtjeva tuženog koji se tiču dosuđene naknade troškova upravnog spora tužitelju od strane tuženog. Prema članku 386 stavak 1 Zakona o parničnom postupku ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", broj: 53/03, 73/05, 19/06 i 98/15), a koja odredba se ovdje primjenjuje temeljem članka 55 Zakona o upravnim sporovima, stranka koja u cijelosti izgubi spor (što je ovdje tuženi), dužna je protivnoj stranci nadoknaditi troškove.

Slijedom iznesenog, a primjenom članka 46 stavak 1 Zakona o upravnim sporovima, odlučeno je kao u izreci.

Kako prema mišljenju ovog suda sastav odgovora na zahtjev nije bio potreban za vođenje ovog postupka, a što sud ocjenjuje u svakom pojedinom slučaju sukladno članku 387 Zakona o parničnom postupku, to tužitelju ne pripada pravo na naknadu troškova postupka koji se sastoje od nagrade odvjetniku za sastav odgovora na zahtjev za izvanredno preispitivanje sudske odluke.

Zapisničarka
Isanović-Rotić Sanita, s.r.

Predsjednica vijeća
Bajrović Aida, s.r.